

Za gramatické chyby neručíme ©

EDDA:

Význam slova: zřejmě „prabába“ nebo také prazáklad

Eddy jsou vlastně 2, starší neboli písňová Edda a mladší Edda Snorriho Sturlussona. Fakt, že 2 různá díla jsou pojmenována stejně byl způsoben tím, že ve starých dobách bylo běžné, že se prováděly opisy knih. Když tedy v 17. Století islandský biskup Brynjólfur Sveinsson našel pergamenovou knížku o 45 listech, hustě popsaných od okraje k okraji básněmi, z nichž některé z nich biskup znal ze Snorriho Eddy pojmenoval tuto knihu také Edda. Později se až prokázalo, že básně v této anonymní Eddě nemohou pocházet od jednoho autora a že vznikly v průběhu několika staletí.

Tvůrci eddických básní jsou skandinávští severogermáni a zachovaly se nám díky písemným zápisům Islandanů ze 13. Století, tedy z doby vrcholného středověku

Křesťanství bylo prosazeno téměř v celé Skandinávii v 10. Století, ale pohanství nebylo najednou vymýceno. Pohanské písňe zůstávaly v paměti lidí, kteří se jimi rádi bavili, až je nakonec učenci začali považovat za cenné starožitnosti a počali je zapisovat. Totiž v době, kdy si Islandané začali osvojovat písmo nebyla křesťanská tradice na Islandu zas tak dlouhá, křesťanství tady nestačilo ještě plně zatlačit heretické staré písňe do zapomnění předtím, než byly tyto písňe zapsány a zdokumentovány

Jistý vliv křesťanství ale snad lze pozorovat na tom, že na jednání bohů je někdy nahlíženo až téměř s nějakým nadhledem, možná lze zachytit i určité drobné nitky ironie či zlehčující kritiky

Fakt, že ústně přednášené písňe se tradují právě na Islandu bez přerušení s jsou díky křesťanské písemné kultuře zapsány na pergamen byl způsoben specifickou společenskou situací a této zemi.

Pustý ostrov v severním Atlantiku byl osídlen zhruba během padesáti let zhruba do roku 930 svobodnými sedláky a Vikingy převážně z Norska. Vlna osídlení byla způsobena zejména tím, že Norský král Harald Krásnovlasý se v té době pokoušel sjednotit a feudalizovat norskou pevninu.

Písemnictví se zde začalo rozvíjet ve 12. Století v kláštorech a církevních školách, ale také, a to nebylo ve středověku zrovna moc obvyklé, také na dvorcích zámožných zemanů. K zapsání eddických písni pak došlo ve 13. Století

O tom, kdy eddické písňe vznikaly ve své ústní podobě nejsou žádné doklady, nicméně podle jazykovědných bádání to muselo být zřejmě v 9. a 10. století a Islandané si toto jádro přivezli sebou z Norska a v tradici pokračovali. Toto časové určení je možné díky velké hláskové změně v protoseverogermánském jazyku. (jednalo se o ztrátu samohlásek v nepřízvučných slabikách na konci slov, časově determinovatelnou pomocí stáří runových kamenů, na nichž byly vyryty nápisy již s touto změnou). Eddické písňe zapsané na Islandu musíme tedy považovat za islandskou variantu básnictví, které mělo za sebou několikasetletou tradici

Básnická tradice v širším slova smyslu ale sahala daleko před hláskovou změnu. Už v nejstarším spise o životě Germánů (Germanii) od římského historika Tacita se říká, že Germáni opěvovali své hrdiny. Ten pochází z roku 100 před Kr. Latinský historik germánského kmene Gótů Jordanes (6. Století) uvádí, že u dvora gótských králů působili básníci, opěvující slavné činy. Z těchto a dalších ukazatelů je zřejmé, že Germáni měli hrdinskou poezii dříve než stačil zapůsobit vliv církve. Společný původ Germánského básnictví je zřejmý z podobných zpracování totožného tématu v různých staroanglických, staroněmeckých i eddických písni. Nejpřesvědčivější důkaz je ale totožné metrum všech těchto děl. Základním stavebním kamenem v těchto dílech je Aliterace..